

Bloedjeuk

Strijd der anonieme prutsers

© Marcel Osterop, speelttekst 29 mei 2007

Première 1 juni 2007, Chassé Theater in Breda

Het Zuidelijk Toneel (www.hzt.nl)

Festival Verse Waar

Tekst, regie: Marcel Osterop

Spel:
Justus van Dillen (Udo)
Sanne den Hartogh (Krein)
Constance Kruis (Ernst)
Xander van Vledder (The Freshmaker)

Begeleiding: Bert Luppés

Dramaturgie: Cecile Brommer

Lichtontwerp: Stan Bannier

Kostuumontwerp: Joke Sommen

The Freshmaker
Krein
Ernst
Udo

SCENE 1

TF: Ik geloof niet dat ie doorheeft wat je bedoeld.

K: Hoezo heeft ie niet door wat ik bedoel? Ik ben toch glashelder?

TF: Tegen mij ja, maar je zou het ook eens zo direct tegen hem moeten zeggen.

K: Ik doe niks anders. Ik ben nog nooit zo direct geweest tegen hem. Hoe direct wil ie het hebben?

TF: Ik heb je anders nog nooit zo opgefokt tegen hem zien doen.

K: Dat heeft toch geen enkele zin? Daar bevestig ik hem toch alleen maar mee? Als ik boos word?

TF: Hoe weet ie dan dat het je zo hoog zit?

K: Het zit me niet hoog.

TF: Je staat ermee op en je gaat ermee naar bed.

K: Nou en? Ik sta altijd wel ergens mee op en ik ga altijd wel met iets naar bed.

TF: Waarom hebben we het er dan nog over?

K: Ja zeg, mag ik mijn hart niet eens meer luchten dan? Ik mag het er toch wel gewoon over hebben zonder dat het ineens een probleem van wereldformaat wordt? Daar zijn we toch vrienden voor? Collega's?

TF: Als ik jou was zou ik nu naar hem toegaan en zeggen wat er op je hart ligt.

K: Nee. Ik heb geen zin in een conflict. Dan doe ik het wel op het einde van de avond. Dan kan ik tenminste weg als het niet goed valt.

TF: Aan het eind van de avond zijn jullie weer goeie vrienden.

K: Wat is dit nou voor antwoord? Merk je het zelf ook? Dat dit een heel verkeerd antwoord is wat je me nu geeft?

TF: Ik sta boven jullie conflict. Ik geef een objectieve mening.

K: Verlang ik daar dan naar? Naar een objectieve mening?

- TF: Dat interesseert me niet. Ik geef 'm je, en ik hoop dat je er je voordeel mee doet.
- K: Dan zit je toch niet te luisteren? Dan zit je toch niet wezenlijk te luisteren naar wat er op dit moment van je verlangd wordt?
- TF: Dat hoeft me niet verteld te worden, wat er van mij verlangd wordt. Hoor je dat, Krein? En als jij dat als eenrichtingsverkeer wil interpreteren dan ga je je gang maar. Als je maar heel duidelijk hebt dat er niet aan mijn neus gehangen hoeft te worden wat er op dit moment in deze situatie van me verlangd wordt. Want dat voel ik zelf verdomde goed aan. Tart mijn positie niet, Krein.
- K: Ik vind dit hele grote woorden voor het kleine gesprek waarmee we begonnen.
- TF: En dit getuigt een zeer klein inzicht in de grootte van het onderwerp, die reactie die je nu geeft.

SCENE 2

- E: En dan zeg ik tegen mezelf, waarom kap je er niet gewoon mee? Als je er toch zo ongelukkig van wordt, dan wordt je toch wakker op een dag, en kap je ermee? Wat is er zo moeilijk aan om er gewoon mee te kappen?
- TF: Omdat je ergens voelt dat je er talent voor hebt.
- E: Wat? Talent? Ik? Hou toch op. Het enige waar ik talent voor heb is mezelf doodongelukkig maken. Hoe durf je te zeggen dat ik talent heb voor dit belachelijke gedoe? Ik laat me dag in dag uit vernederen. En ik accepteer het nog ook. Waarom zeg je niet gewoon eens tegen me dat ik niet meer hoef te komen? Waarom laat je me dit accepteren?
- TF: Omdat ik weet dat je dit diep van binnen wilt.
- E: Hoe kan jij weten wat ik diep van binnen wil? Ik weet zelf niet eens wat ik diep van binnen wil. Weet je wat ik diep van binnen wil? De hele dag in bed liggen met de gordijnen dicht en net zo lang in bed blijven liggen tot ik uitgepiekerd ben. Dat is het hoogst haalbare in mijn leven op dit moment.
- TF: Ik haal je niet uit bed hoor. Van mij mag je er in blijven liggen.

E: Ja nee ja. Dat zeg je nu. Maar o wee als ik es een dag niet kom opdagen. Dan praat je wel anders. Doe niet alsof je je betrokken voelt. Daar ken je me te slecht voor.

TF: Dus je kapt ermee?

E: Ja. Ik kap ermee. Ik drink nog een wijntje, ik neem nog afscheid van iedereen en dan ga ik naar huis. En dan ga ik eens even bedenken wat ik allemaal ga doen. Misschien ga ik wel een script schrijven, of een band oprichten. Of gewoon een lekkere salade maken.

TF: Vergeet je niet je sleutel in te leveren? Ik heb geen zin om je morgen lastig te vallen op je vrije dag.

E: Probeer je me nou iets in te wrijven of wat? Ik kan ook gewoon blijven hoor, als je dat wilt. Daar draai ik mijn hand niet voor om. Dan zeg ik gewoon tegen je, joh, ik blijf nog een maand. Is dat wat je wil?

TF: Je moet zo.

E: Ik moet helemaal niks. Ik bepaal zelf wel wat ik moet.

TF: Ik zie je zo.

E: We zien wel of je me zo ziet.

SCENE 3

U: En? Heeft ie iets gezegd?

TF: Ja, hij heeft wel wat dingen gezegd ja.

U: Wat voor dingen? Dingen over mij? Ik doe zo mijn best, dat weet je toch? Ik probeer zo aardig mogelijk te blijven maar ik heb het gevoel dat er iets speelt.

TF: Ik heb gezegd dat jullie eens moeten praten.

U: Wat moet ik dan zeggen? Ik heb geen idee wat ik tegen hem moet zeggen.

TF: Gewoon wat je denkt.

U: Ik kan zeggen dat ik bewondering heb voor 'm. Hoe die dingen aanpakt. Of is dat meteen weer te groot? Ik zeg wel dat ik hem waardeer. En dat ik begrijp dat hij even een moeilijke periode heeft. Haat ie me? Heeft ie gezegd dat ie me haat?

TF: ...
Ja.

U: Ja, dat snap ik wel.

TF: Het kan zijn dat jullie er met z'n tweeën staan.

U: Wat?

TF: Krein en jij.

U: Wanneer?

TF: Straks.

U: Met z'n tweeën?

TF: Ernst wil er mee stoppen.

U: Oh. Wil Ernst er weer eens mee stoppen?

TF: Ik kan het niet inschatten, maar weet dat er een kans is dat jullie er straks met z'n tweeën staan.

U: Geen haar op mijn hoofd. Hoe kun je dat van me vragen? Net nadat je gezegd hebt dat Krein me uit de grond van zijn hart haat? Dan vraag je er maar iemand bij. Je hebt toch een bestandje?

TF: Ik heb jullie drieën, jullie zijn m'n bestandje.

U: En Frans-Willem dan?

TF: Frans-Willem is net vader geworden, die kan ik nu niet op laten dagen.

U: Dan zeg je het maar af. Dat zou mezelf ook goed uitkomen. Ik heb even wat tijd voor mezelf nodig geloof ik. Ik moet even aan mezelf werken.

TF: Je hoeft niet aan jezelf te werken Udo. Je moet gewoon de Udo blijven die je bent. Laat je niks inbeelden door Krein.

U: Denk jij dat ie het meent? Dat hij me haat en zo?

TF: Praat straks maar even met 'm.

U: Ja. Ik ga straks even met hem praten. Ik haat hem niet. Ik bewonder hem. Zeg dat maar tegen 'm, dat ik hem bewonder.

SCENE 4

K: Als Udo hem er zo graag bij heeft dan moet Udo maar bellen.

TF: Jij kent hem.

K: Hoezo ken ik hem?

TF: Jij praatte met hem.

K: Ik praatte met hem? Ik ken hem net zo slecht als iedereen hier. Trouwens, als iemand hem kent, dan ben jij het. Heb je daar al eens aan gedacht, om hem zelf te bellen?

TF: Ik ken hem niet.

K: Je hebt hem aangenomen.

TF: Ik heb Ernst ook aangenomen. Als ik Ernst gekend had dan was dat ook wel het laatste wat ik zou hebben gedaan.

K: Ernst heeft problemen. Ik kan me goed voorstellen dat Ernst zo reageert. Hij beschermt zichzelf. Hij wil niet tegen de lamp lopen.

TF: Volgens mij moet ie eens een keer wel tegen de lamp lopen. Keihard. Zodat ie weet wat verantwoordelijkheid dragen is.

K: Je stelt je boven ons. Dat is precies wat je doet met die opmerking, je boven ons stellen. Dat is waarom je niemand kent, waarom je niemand durft te benaderen. Openheid, da's iets anders dan ons 's avonds op een biertje trakteren, en er dan zelf met een tonic vandoor gaan.

TF: Ga je mij nou de schuld geven van Frans-Willem's probleem?

- K: Ik heb daar nog niet aan gedacht, maar ik vind het een groot teken dat je daar nu zelf mee komt.
- TF: Frans-Willem is zwak.
- K: Iedereen is zwak.
- TF: En bij Frans-Willem heeft het een verschrikkelijke uitwerking.
- K: En dan moet ik hem bellen zeker? Dan moet ik hem bellen omdat we hem er zo graag bij hebben? Als Ernst ons zo nodig moet laten vallen als een betonblok, dan redden we ons er wel met z'n tweeën uit. Daar hoeft ik het probleem van Frans-Willem echt niet bij te hebben, om glorieus op mijn bek te gaan. Dat kunnen we heus ook met z'n tweeën. Glorieus op onze bek gaan.
- TF: Als Ernst 'm pleit, zonder vervanging, gaat Udo afzeggen.
- K: Udo, Udo, Udo. Ik krijg nog eens de bloedjeuk van Udo. Een slappere zak had je er niet bij kunnen vragen zeker?
- TF: Ik wil niet dat je zo over Udo praat. Hij is betrouwbaar.
- K: En is dat ineens een kwaliteit geworden die benoemd moet worden? Udo de Betrouwbare? Zitten we hier in de Middeleeuwen of wat? En trouwens, als jij tegenover mij de betrouwbaarheid van Udo zit te prijzen, wat krijgt Udo dan over mij te horen? Dat ik zo professioneel ben? Dat ik zo accuraat ben? Dat ik niet verslaafd ben aan alles wat los en vast zit?
- TF: Hou Frans-Willem hier buiten.
- K: Ik heb het niet over Frans-Willem, je denkt dat ik het over Frans-Willem heb omdat je alles wat er wordt gezegd projecteert op het probleem van Frans-Willem omdat jij je indirect verantwoordelijk voelt voor het probleem van Frans-Willem, als we het dan toch over verantwoordelijkheid dragen hebben.
- TF: Ik hoef jou niet aan je neus te hangen hoe ik over jou praat met anderen. En als je een beetje zelfkennis hebt hoef je daar ook helemaal niet nieuwsgierig naar te zijn.
- K: Ik heb zelfkennis. Ik heb zelfkennis. Als je dat maar weet. Dat ik zelfkennis heb. Want dat heb ik. En meer dan die hele Frans-Willem de Verslaafde, Udo de Accurate, en Ernst de Verschrikkelijke bij mekaar.
- TF: Hij bewondert je.

K: Wat?

TF: Dat moest ik van hem zeggen. Dat hij je bewondert.

K: Grote woorden, grote woorden.
...
Wie precies?

TF: Udo.

K: Tuurlijk. Tuurlijk bewondert Udo mij. Tuurlijk.

TF: En wat zet je daar tegen over?

K: Wat zet IK daar tegenover? Heb ik er om gevraagd om bewonderd te worden? Hij moet iets tegenover zijn bewondering zetten. Een tegenkracht. Die hem iets oplevert. Die hem zelfvertrouwen geeft. Zodat ik straks hopelijk niet met die malloot van een Frans-Willem hoef te presteren.

TF: Mag ik je dan iets vragen?

K: Vraag maar.

TF: Kan je dan ophouden met die fanmail?

K: Hoezo?

TF: Dat je er een beetje discreet mee om gaat? Dat je ons niet het eerste uur van de werkdag laat genieten van alles wat er is geschreven aan je? En vooral niet aan Udo?

K: Udo schrijft zelf!

TF: Hoe bedoel je?

K: Udo vindt het heerlijk als ik zijn brieven voorlees.

TF: Udo schrijft jou brieven?

K: Fanmail.

TF: Ik wil dat je ophoudt met dat pocherige gedoe. Als je bevestiging zoekt dan -

- K: Ik zoek geen bevestiging. Ik krijg bevestiging. Zonder dat ik er naar op zoek was. Dat is het geheim van bevestiging krijgen, het bij jezelf zoeken. Zelfkennis. Daar hadden we het net over, weet je nog? Maar het is al goed, ik hou mijn fanmail wel voor me. Ik dacht dat ik jullie kon laten meedelen in mijn lolletje, maar het is al goed. Zeg maar tegen Udo dat ie mag stoppen met schrijven.
- TF: Zeg dat zelf maar tegen hem. En bel Frans-Willem even voor me. Dat hij weet dat hij paraat moet staan. Als Ernst het laat afweten.
- K: Als Frans-Willem hier een stap binnenzet ben ik weg. Dan mag Udo de grote-red-je-reet-show met die gek gaan houden.

SCENE 5

- U: “En ik zeg dit niet om mezelf onder jou te plaatsen, want dat is niet mijn bedoeling, omdat ik denk dat gelijkwaardigheid een groot goed is een relatie -
- E: Relatie?
- U: Verhouding?
- E: Da’s nog slechter.
- U: Ik ga door. “ - maar zeg maar meer uit een soort van wederzijds respect.” Of is dat te stellig?
- E: Ik vind het nogal een open deur.
- U: Die relatie/verhouding zeg maar?
- E: Dat soort van wederzijds respect. Hij is je meerdere, daar hoort een soort van wederzijds respect automatisch bij als het goed is. Dat hoef je geloof ik niet specifiek te benoemen.
- U: Hij is mijn meerdere?
- E: Niet dan?
- U: Dit is aan Krein. Een brief aan Krein.
- E: Sorry?

- U: Aan Krein.
- E: Waarom schrijf je in godsnaam een brief aan Krein?
- U: Weet ik niet.
- E: Waarom zeg je niet gewoon wat je te zeggen hebt tegen Krein?
- U: Schrijven is makkelijker.
- E: Nou, dan zou ik dat hele wederzijds respect maar gauw weghalen. En die relatie/verhouding ook.
- U: En die min of meer bewondering van in het begin?
- E: Ik zou een A4-tje pakken, beginnen met “Enorme paardenlul” en eindigen met “Ga maar dood.”
- U: Is er iets voorgevallen? Tussen jullie zeg maar?
- E: Zeg maar zekerste weten. Waarom denk je dan dat ik vertrek? Omdat ik geen uitdaging meer vind in deze hondenbaan?

SCENE 6

- K: Trouwens, als Ernst er zo graag vandoor wil, is hij dan niet de aangewezen persoon om een vervanger te regelen?
- TF: Ernst gaat er niet vandoor. Hij wil zich belangrijk laten voelen. Onmisbaar.
- K: Daar komt ie dan wel op terug als jij ‘m een vervanger laat regelen.
- TF: Ik heb geen vervanger.
- K: Dan belt ie voor mijn part Frans-Willem maar. Wordt ie ook nog eens gebeld door iemand. Als het dan toch alleen maar voor de vorm is.

SCENE 7

U: Wat heeft ie dan tegen je gezegd?

E: Veel. Het is een optelsom van dingen. Die zijn niet specifiek te benoemen, dan stellen ze niks voor, als ik ze per stuk ga benoemen.

U: Zei die ook nog iets over mij?

E: Over jou?

U: In al die specifieke voorbeelden die je hebt?

E: Vast wel.

U: Wat dan?

E: Dat hij je een slappe zak vind.

U: Ja, dat snap ik wel.

E: Dat het onmogelijk was om een slappere zak dan jij bent aan te nemen.

U: Ja.

E: Dat hij je tussen alle andere slappe zakken hier met afstand de aller-slapsthangende zak van het pand vindt.

U: O.

E: En dat hij nog eens de bloedjeuk van je zou krijgen.

U: Ja ja, de bloedjeuk. Dat snap ik wel.

E: En nog wat dingen, maar die zijn me ontschoten.

U: Ik ga toch maar een brief aan hem schrijven.

E: Als jij je daar prettig bij voelt moet je dat vooral doen.

U: Je gaat toch niet echt weg?

E: En doe 'm vooral geen groeten van mij.

U: Wie gaat je vervangen dan?

E: Oh, ik heb mijn bestandje. Maak je maar geen zorgen.

U: Ik ga daar niet met z'n tweeën daar. Na alles wat er tussen ons gebeurd is.

E: Ik regel dat in vijf minuten.

U: Of in mijn eentje.

TF: Kan jij zo even langskomen?

E: Ik kijk wel of ik zo even kan langskomen.

TF: Ik zie jou zo.

U: Wat ga je nu doen dan?

E: Haantje.
...
Wat?

U: Wat je gaat doen. Thuis.

E: Een boek schrijven. Of een nieuwe keuken inbouwen of zoiets. Of gewoon wandelen.

U: Mag ik je kledhokje dan?

E: Sorry?

U: Die van mij heeft schimmel. Ik kom de sleutel wel ophalen. Morgen. Bij je thuis.

E: Begin jij nou ook al? Ik ben nog niet weg hoor. Ga er niet van uit dat ik me zomaar weg laat jagen, en al helemaal niet dat je mijn kledhokje krijgt. Die blijft van mij, hoe lang ik ook weg ben.

K: Wat hoor ik nou? Ga je weg?

E: Nou, het nieuws heeft geen zetje meer nodig zo te horen. Ja Krein, ik ben erover aan het denken om te vertrekken.

K: Iets persoonlijks?

E: Een optelsom.

K: Van wat?

E: Van dingen.

U: Krein.

K: Uitdaging kwijt?

E: Ook ja.

K: Vervelend man. Heb ik ook gehad, een tijdje geleden. Dat duurde wel even voor ik het terug had. Maar ik heb het teruggevonden. Met veel kracht heb ik het teruggevonden.

U: Krein.

K: De grote baas is niet de gemakkelijkste.

E: Nee, dat kan je wel zeggen.

K: Maar hij heeft respect voor je hoor.

E: Dat is dan wederzijds.

U: Krein.

K: Hij noemde je accuraat.

E: Serieus?

K: En betrouwbaar.

E: Waarom zegt ie dat dan niet tegen mij?

K: Hij laat zijn gevoel niet zo snel spreken.

E: Nee.

K: Maar weet dat hij dat gezegd heeft.

U: Krein.

- K: Het heeft ook een hele tijd geduurd voor hij mij professioneel durfde te noemen.
(*tegen Udo*) WAT ZIT JE NOU TE KREINEN MAN?!
- E: Wat is daar nou zo moeilijk aan? Om gewoon even te benoemen hoe de relatie in elkaar steekt?
- K: Relatie?
- E: Soort van...?
- K: Verhouding?
- E,K: Relatie c.q. verhouding.
- K: Daar is vertrouwen voor nodig.
- U: En mij?
- K: Om het te benoemen.
...
(*tegen Udo*) Wat Udo, wat wil je?
- U: En zei die nog iets over mij?
- K: Accuraat.
- U: Ook accuraat?
- K: Ja, jij was ook accuraat.
- U: Ik heb iets voor je.
- K: (*tegen Ernst*) Fanmail.
- U: Hij is nog niet af...maar het is een begin. Of nog niet eens een begin maar meer een soort van aanzet.
- K: Wil je 'm niet eerst afmaken?
- U: Hij is af. Voor nu is ie af.
- K: Hij wacht op je Ernst.

E: Ja ja, ik weet het.

U: Sorry dat je de bloedjeuk van me krijgt.

K: Wat? (*tegen Ernst*) Wat zei die?

E: Ik ga.

U: Je zou morgen gaan.

E: Niet weg. Naar hem. Ik ga naar hem.

U: (*tegen Krein*) Mag ik 'm terug. Ik ben er toch niet helemaal tevreden over. Ik geef 'm straks wel.

SCENE 8

E: En dan heb ik gewoon het gevoel dat iedereen me tegenwerkt, terwijl ik de keuze toch al heel duidelijk heb gemaakt voor mezelf. Waarom neemt niemand dat serieus, als je een keuze voor jezelf maakt? Hoe kan ik die keuze dan ooit zelf serieus nemen, als niemand anders dat doet?

TF: Slaap er nog een nachtje over.

E: Ik kan er niet nog een nachtje over slapen, ik kan er alleen een hele dikke slapeloze nacht over liggen piekeren, en dan 's ochtend doodongelukkig opstaan. Ik huil zoveel de laatste tijd. Ik hilde nooit vroeger, en nu huil ik zoveel. En ik wil niet huilen, ik wil gewoon serieus genomen worden in mijn ongeluk.

TF: Zal ik je morgen de dag vrij geven?

E: Kijk, dan neem je me toch niet serieus in mijn ongeluk? Wat moet ik met één dagje? Wat moet ik met één dagje in mijn eigen leven? Naar de Efteling of zo? Ik wil gewoon een keuze hebben over alle dagjes in mijn leven.

TF: Dat begrijp ik.

E: Ik wil gewoon controle hebben.

TF: Dat snap ik.

E: Ik wil gewoon gewaardeerd worden.

TF: Tuurlijk.

E: Waarom zeg je wel tegen Krein dat je hem professioneel vind, en niet tegen mij?

TF: Sorry?

E: Terwijl Krein je gewoon een haantje noemt, achter je rug om.

TF: Ik heb Krein niet professioneel genoemd. Ik noem niemand iets, ik ga geen term aan iemand z'n persoonlijkheid hangen. Daar is een persoonlijkheid veel te grillig voor.

E: En Udo accuraat.

TF: Godverdomme Ernst, wat wil je nou horen? Dat ik je vanaf nu Ernst de Meedogenloze ga noemen?

E: Vind je me meedogenloos?

TF: Ik weet niet eens wat het betekent.

E: Nee, ik ook niet.

TF: Ik geef gewoon een voorbeeld.

E: Ernst de Geweldige.

TF: Luister je wel naar me?

E: Sorry, ik zat even te fantaseren.

TF: Je moet luisteren naar me.

E: Krein de Professionele, Udo de Accurate, en Ernst de Geweldige.

TF: Godverdomme.

E: *(lol om zichzelf)* En Frans-Willem de Verslaafde, hihi.

TF: FRANS-WILLEM IS NIET VERSLAAFD. Frans-Willem is vader geworden, dat kost energie. Een hoop energie.

E: Sorry.

TF: Ik wil dat je vervanging gaat regelen. Gaat dat lukken? Heb je een telefoonnummer?

E: Ja, ik heb een telefoonnummer.

TF: Goed zo, ga maar bellen.

E: En ik ben net zo professioneel als Krein.

TF: Daar merk ik anders weinig van nu. Krein weet wat verantwoordelijkheid dragen is. Jij niet.

E: Je kent me niet.

TF: Ik ken aspecten van je.

E: Dus je kent me niet.

SCENE 9

K: En?

TF: Wat loop jij te verkondigen aan Ernst. Dat ik je professioneel heb genoemd?

K: Heeft hij dat gezegd?

TF: En Udo accuraat?

K: Wat een lage streek. Ik vind het best dat ie 'm pleit, maar dat hij dan alles kapot gaat maken hier vind ik laag bij de gronds. Heel laag bij de gronds.

TF: Ik zeg dit één keer tegen je, en dan moet het duidelijk zijn: ik plak geen etiket op iemand. Is dat duidelijk?

K: Je noemde Udo betrouwbaar.

TF: Ik heb Udo nooit betrouwbaar genoemd, en als dat wel zo was dan werd ik in het nauw gedreven door de situatie. En ik sta boven de situatie. En dat is iets heel anders dan boven mensen persoonlijk staan Krein. Ik hou het overzicht, want dat wordt van me

verlangd. Dus als je denkt dat je me in verwarring kan brengen door een opmerking als Haantje naar me te plaatsen, als je denkt dat je me daarmee het overzicht laat verliezen, dan heb je het goed mis.

K: Haantje? Ik heb je nooit Haantje genoemd. Ernst noemde je Haantje.

TF: Doet er niet toe.

K: Sterker nog, ik heb het over wederzijds respect gehad.

TF: **IK WIL NIET DAT JE ZOIETS UITSPREEKT!** Dat spreekt vanzelf, wederzijds respect. Dat is onlosmakelijk verbonden in dit soort relaties...verhoudingen...nou ja, verbintenissen zeg maar. Wat heb je daar?

K: Niks. Een brief. Van Udo.

TF: En wat heb ik nou gezegd over die rondslingerende fanmail van je?

K: Ik heb hem net gekregen.

TF: Geef hier.

K: Dit is persoonlijk.

TF: Ja ja, zo persoonlijk dat morgenochtend iedereen moet horen wat Udo de grote Romanticus nu weer aan je te vertellen heeft.

K: Udo de Romanticus, nou doe je het weer. Accuraat, betrouwbaar, romantisch.

TF: Geef die brief hier!

“Geachte beste collega. Hierbij laat ik je kennis nemen van mijn bewondering aan jou. En ik zeg dit niet om mezelf onder jou te plaatsen, want dat is niet mijn bedoeling, omdat ik denk dat gelijkwaardigheid een groot goed is een relatie...” Relatie?

K: Verbintenis.

TF: “...maar zeg maar meer uit een soort van wederzijds respect.” Godverdomme weer dat wederzijds respect. Ik word nog eens kinds van dat eeuwige gezever over dat infantiele tergende tergende wederzijds respect. Waar zijn we hier met z’n allen naar op zoek? Naar alles maar lukraak benoemen om de volgende dag op te staan en de hele klerebende opnieuw onder woorden te brengen? Om dan weer te gaan slapen en er ’s ochtend nog maar eens een vers blik termen tegen aan te gooien? Er moeten

dingen geproduceerd worden, mensen zitten niet voor de kat z'n snee op ons te wachten, tot er weer eens iemand met een geile omschrijving of een hypocriete filosofie aan komt kakken. Stop met lullen en ga iets doen in plaats van brieven te schrijven over gelijkwaardigheid en verhoudingen.

U: Wat?

TF: Udo, wat doe jij hier?

U: Ik wilde weten of er al iets meer duidelijk was. Over Ernst.

TF: Ernst zorgt voor vervanging. Hij belt Frans-Willem.

K: Sorry?

TF: Ja je hoort het goed.

K: Voor de vorm toch? Hij belt toch voor de vorm?

U: *(tegen TF)* Wat vind je van mijn brief?

TF: Sorry?

U: Die je in je handen hebt. Is het een beetje duidelijk, of moet ik er nog aan werken?

K: *(tegen Udo)* Hij pakte 'm af.

U: Wat vond jij Krein?

TF: Een boel gelul.

U: Ja, dat snap ik wel.

E: Ik geloof dat hij niet helemaal lekker is.

TF: Wat doe jij hier Ernst?

E: Maar wat ik er uit begreep is dat hij toch probeert te komen.

TF: Ik heb hier even een één op één gesprek met Krein, Ernst.

U: *(tegen Ernst)* Ze hadden het over mijn brief.

K: *(tegen Ernst)* Wie probeert hier toch te komen?

U: *(tegen Ernst)* Ik heb geloof ik wat teveel woorden gebruikt.

TF: *(tegen Ernst)* Of je ons even alleen kunt laten.

K: Ik wil weten wat hier is afgesproken.

U: *(tegen Ernst)* Maar ik vind het toch een goed teken dat ze het erover hadden.

TF: *(tegen Krein)* Hier is nog niks afgesproken.

U: *(tegen Ernst)* Dan had ie toch al iets van zeggingskra -

K: HOUDT JE SMOEL UDO! Ernst. Wie heb jij gebeld, en wat heb je afgesproken?

U: Sorry.

TF: Ernst, ga naar je plek.

E: *(tegen Krein)* Ik...

TF: Hnnnn...naar je plek.

E: I...

TF: Sst.

K: *(tegen TF)* Je weet wat ik heb gezegd over die zatlap.

U: Ik dacht dat Frans-Willem van de drank af was?

TF: DAT IS IE OOK. DAT IS IE OOK. Hij is vader geworden. Dat kost energie. Een heleboel energie. Maar dat gaat er blijkbaar niet in bij jullie.

E: Hij had last van bewustzijnsvernauwing.

TF: Wat?

E: Maar hij probeert er op tijd te zijn.

K: Okee. Ik vertrek.

TF: JIJ BLIJFT HIER. We zaten midden in een gesprek. Udo, Ernst, opdonderen.

U: Mag ik mijn brief dan terug?

TF: Hier.

U: Dan ga ik er nog even aan werken.

TF: Leg die brief weg en ga naar je plek!

U: Dank je wel dat je me accuraat noemde.

TF: En kan iemand mij vertellen hoe Udo aan het idee komt dat ik hem accuraat heb genoemd? Het lijkt godverdomme wel alsof ik hier een alter ego heb rondlopen. Wie zit er hier achter m'n rug om alter ego-tje te spelen?

(tegelijk)

E: Krein.

K: Ik.

U: Krein.

...

TF: Nou proficiat Krein, als jij het dan allemaal zo goed weet, ga je gang maar. Vertel die twee maar wat ze willen horen, dan ga ik me bezig houden met waar we hier voor betaald worden.

K: Jij ontloopt je verantwoordelijkheid. Dat is wat je op dit moment doet.

TF: Ik ga nu iets zeggen, en ik ga dit heel rustig doen. De enige verantwoordelijkheid die ik heb is jullie op je plek te krijgen, en aangezien er nu niemand op z'n plek staat, omdat jullie me met alle geweld tot crisismanager, bedrijfspsycholoog, en klinisch motivator proberen te bombarderen, vraag ik jullie nu heel vriendelijk om alsjeblieft je spullen te pakken, en je functie uit te oefenen, voordat ik hier een ongeluk bega.

E: Dan wil ik nu op dit moment ook nog iets tegen jou zeggen, die agressieve toon van je bevalt me helemaal niks.

- K: Heb je wel eens van ventileren gehoord? Dat je gewoon je gevoel laat spreken in plaats jezelf te laten definiëren door argumenten als functiebeschrijving, verantwoordelijkheid en bedrijfspolitiek.
- TF: Waar haal je toch in vredesnaam de onzin vandaan Krein? We kunnen toch wel een normaal gesprek voeren van man tot man? Waar zit jij jezelf tegen te beschermen?
- K: Tegen jouw grenzeloze parasitisme.
- TF: Ben ik nou gek aan het worden? Ernst, vind je mij een grenzeloze parasiet?
- E: ...
Je gaat grenzen over ja.
- TF: Wat voor grenzen in hemelsnaam?
- E: Die van mijn eigenwaarde. En die van Udo.
- K: Goed zo Ernst, zeg het 'm.
- E: Ik loop hier al een tijdje rond met grote twijfels. Twijfels rond mezelf, rond mijn verhouding binnen de groep. Die uit ik in de hoop dat ze resoneren met enige empathie jouwerzijds. Maar dat doen ze niet. Ze stuiteren terug. Hoor je dat? Ze stuiteren terug. En dat kan toch niet de bedoeling zijn van geuite twijfels, dat ze terugstuiteren?
- ...
- TF: Udo, wilde jij ook nog iets zeggen?
- U: Het spijt me, maar je gaat ook over mijn grenzen heen...
- TF: Dan moet je misschien overwegen om die grenzen eens wat beter te bewaken, want zoals ik je op deze manier bezig zie verbaasd het me werkelijk niks dat iedereen er als een stoomwals overheen knalt, over die grenzen van jou.
- E: Dus dit is de beloning die je geeft aan iemand die zich kwetsbaar opstelt?
- TF: Jullie stellen je niet kwetsbaar op. Jullie zogenaamde kwetsbaarheid is al een hele tijd geleden verzopen in een zwembad van zelfmedelijden. Hou nog toch eens op met dat slachtoffertje spelen! Waar zijn jullie dan in hemelsnaam slachtoffer van?
- U: Waarom neem ik met zo weinig genoegen?

- TF: Dit was een oprechte vraag. Kan iemand mij vertellen waar jullie slachtoffer van zijn?
- K: Precies Udo. Waarom nemen wij met zo reteweinig nog genoegen?
- TF: En jij moet helemaal je grote mond houden. Udo, ik denk dat je die vraag maar eens aan je collega Krein moet stellen. Want die noemt je in het bijzijn van je andere collegae een slappe zak.
- U: Ja, dat hoorde ik.
- K: Wat?
- E: Ja, dat heb ik tegen hem gezegd ja. Dat jij hem een slappe zak noemde.
- U: Terwijl ik gewoon aardig probeer te zijn.
- K: Daar red je het niet mee, Udo, met gewoon aardig zijn. Ik wou dat het wel zo was, maar het is niet zo.
- U: Waarom niet.
- K: Omdat de situatie dat niet toelaat.
- TF: Welke situatie? Er is helemaal geen situatie.
- K: Die grote situatie waar ik zo weinig inzicht in had. Weet je dat nog? Die situatie waar jij boven stond, omdat jij het overzicht hield. Waarvan ik me nu ineens afvraag wat dat in jouw ogen betekent, overzicht houden, want als er iemand in een zwembad van zelfmedelijden is verzopen, dan ben jij het wel.
- TF: Lieve lieve mensen. Ik ben geen nobel iemand, dat geef ik meteen toe. Maar ik heb het beste met jullie voor. Udo, ik vind je een ontzettend lieve jongen. Ernst, als jij vertrekt dan kan ik de boel wel opzeggen. Jouw inzet is onvervangbaar. En Krein, ik wil je nog één keer vragen om gewoon je plek in te nemen, en dan zetten we dit gesprek een andere keer voort.
- K: Ik heb nooit in een gesprek met jou gezeten. Ik werd geplet door jouw eenrichtingsverkeer, maar daar komt nu een einde aan. Je zoekt maar een ander om tot pulp te rijden. Frans-Willem bijvoorbeeld, als daar nog iets levends in zit. Die heeft een jarenlange ervaring met je destructiedrift, die kan die rol zo weer op zich nemen.
- TF: Krein.

K: Maar daar had je zelf natuurlijk allang aan gedacht. Waarom zou je ook anders Frans-Willem bellen? Jij geilt gewoon op destructie. Zwarte zwarte man!

TF: Heb je me door Krein? Heb je me nou helemaal door? En voelt dat machtig? Is het lekker daarboven met je overzicht? Dan kun je me misschien eens uitleggen waarom Ernst er met alle geweld mee wilt stoppen? Want hij meent het, hoor. Heb je daar enig idee van?

K: Weet ik veel. Omdat'ie de druk niet aan kan.

TF: Welke druk?

K: Van alles. Van hier zijn. Van hier moeten overleven.

TF: Ik denk niet van alles of van hier zijn, Krein. Ik denk voornamelijk van jou. En dat ik meer van je professionele instelling had verwacht dan er nu uitkomt. Ik heb je hoog zitten Krein, dat mag je best weten, en ik vraag je om een gunst. Straal es wat positivisme uit naar de rest van de groep. Dat heb je in je. Met zo'n talent moet dat in je zitten. Je bent de spil Krein. Vergis je niet. Jij bent de spil.

K: Zit je nou een spelletje met me te spelen?

TF: Dat mag je zelf bedenken Krein. Maar je neemt jezelf te weinig serieus als je denkt dat dit een spelletje is. Dan doe je jezelf flink tekort. En vooral ook de anderen.

U: Dank je wel dat je me ontzettend lief vind.

TF: Dank je wel Udo dat je me bedankt. Maar als ik jou was zou ik m'n bewondering, die ik overigens zeer waardeer, voor jezelf houden. Je moet iets tegenover die bewondering zetten. Een tegenkracht. Waar je zelf sterker van wordt. (*knipoog naar Krein*)

K: Waar heb ik dit eerder gehoord?

TF: (*naar Krein*) Ja, van jou.

...

En neem nu je plek maar weer in jongens. Dat verlangt de plek van je, dat je hem inneemt.

SCENE 10

U: Ik vond het erg attent wat hij daar allemaal zei. Erg attent.

E: Ik was onvervangbaar. Hoorde jullie dat?

U: Ja.

E: Ernst de Onvervangbare.

U: En Udo de Vriendelijke. En Krein de Talentvolle.

E: Hij staat gewoon onder grote druk.

U: Ja, dat snap ik wel.

E: Hij is ook maar gewoon een mens.

U: Ja, hij is ook maar gewoon iemand.

E: Fijn dat hij ook maar gewoon een mens is.

U: Ja, heel fijn.

K: Jezus Christus ik houd dit niet vol.

E: Wat heb jij nou ineens?

K: Ik stop ermee. Ik stop hiermee. Als dit de bedoeling is, als ik hier iemand moet gaan zitten ophemelen omdat ie ook maar gewoon een mens is, dan ben ik weg. Staan we hier godverdomme weer als een stelletje anonieme prutsers.

E: Positief zijn.

U: Ja, positief zijn.

K: En waar moet ik dan positief over zijn?

E: Over jezelf.

K: En dan?

E: En dan over anderen.

K: Nee lekker. Mooie ambitie hoor. Laten we ons er vooral op richten om er hier een groot paradijs van te maken. Dan knallen we er vier muren omheen, en dan gaan we gewoon vredig zitten wachten tot het voorbij is. In ons zwembadje van geluk. Ik ga weg, definitief.

U: Hoezo, wat ga je doen dan?

K: Vluchten.

U: En ik dan?

K: Doe wat je wilt. Ik zou 'm pleiten als ik jou was.

U: Maar ik ben net een lieve jongen genoemd.

K: Als dat het hoogst haalbare is in je leven, dan blijf je maar. Da's misschien ook beter voor je. Volgens mij overleef je het nooit ergens anders.

E: Wat is ie van plan?

U: Hij gaat jou achterna.

E: Wat?

U: Je ging toch ook weg?

E: Nee, ik heb een dagje vrij gekregen. Om er eens goed over na te denken.

U: Wat ga je doen? Naar de Efteling?

E: Tot mezelf komen.

U: Ja, daar heb ik ook wel behoefte aan. Ik heb even wat tijd nodig. Om aan mezelf te werken. Aan mijn zelfvertrouwen enzo.

K: Ernst, Udo, toe-de-le-doki.

E: Dat valt me van je tegen Krein, dat je je zo snel verloren geeft.

K: Ik ben hier niet de verliezer Ernst. Ik ben de winnaar. Als je dat maar weet.

U: En wij dan? Onze relatie?

K: Er is geen relatie. En ook geen verhouding of verbintenis of what so ever.

U: Mag ik je kledinghokje dan? Die van mij heeft schimmel.

K: Ik ben nog niet weg hoor. Udo de Aasgier.

EIND